

bevarede, men lidet indgribende Bestemmelser, vender tilbage til normale Forhold og til den Frihed, der for Pengemarkedet og Erhvervslivet i det hele taget er af saa stor Betydning.

Samtidig bortfalder de af Staten i Henhold til Loven om Valutaforanstaltninger garanterede Kreditter, idet Nationalbanken selv mener at kunne skaffe sig de Kreditter, den af valutamæssige Grunde maatte ønske at have, og ikke nærer Ønske om Statens Hjælp dertil. Selv om der ikke skulde være nogen praktisk Risiko forbundet med de paagældende Kreditter, kan det, naar man netop nu ønsker at vende tilbage til normale Forhold, kun være behageligt for Staten at være fri for Hæftelse for de paagældende Kreditter. De nu udløbne Kreditter har overhovedet ikke været benyttet, saaledes at der altsaa af det i Anledning af deres Opsigelse opstaaede Mellemværende mellem Staten og Nationalbanken i Overensstemmelse med den i Henhold til Loven om Valutaforanstaltninger oprettede Overenskomst kun staaar tilbage for Staten eventuelt at faa refunderet Tabet ved den afviklede Egaliseringsfond og ved Indløsning af Skillelønt modtagen fra Sverige. Efter at Statsgarantien for Valutakreditterne er bortfaldet, har man ikke fundet det nødvendigt at opretholde Rigsdagens Valutaudvalg, og der stilles derfor heller ikke Forslag derom.

I øvrigt giver det foreliggende Lovforslag neppe Anledning til yderligere Bemærkninger. Jeg skal dog henvise til, at Bestemmelserne om Udstedelse af Skatkammerbeviser allerede i Efteraaret er erstattet med en særlig Lov, og til Slut blot nævne, at Loven af 18. April 1925 om Forlængelse af de ved Lov af 30. August 1919 foretagne Ændringer i Nationalbankens Oktroj bortfalder med Aarets Udgang. De ved Lov af 1919 i Gulddækningsreglerne skete Lempelser, som Nationalbanken paa mundtlig Forespørgsel har udtalt, at den ikke ønsker fornyet, bortfalder saaledes, ligesom de fleste af de øvrige ekstraordinære Valutaforskrifter, til Nytaar.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Mægaard: Efter den højtærede Ministers udførlige Gennemgang af det foreliggende Lovforslag og de Bestemmelser, som berøres deraf, finder jeg ingen Grund til at komme nærmere ind derpaa. Jeg betragter Lovforslaget som Afslutningen

paa de senere Aars Valutapolitik. Den danske Papirkrone har jo nu naaet Guldværdien, og der har fra alle Sider, i alt Fald i overvejende Grad, været Ønske om, at vi saa hurtigt som muligt skulde naa hertil. Da Maalet er naaet, er det naturligt, at Lovgivningsmagten sætter et Punktum for denne Bevægelse, saa at man ikke atter kommer ind i uheldige Forhold med Svingning i vor Valutas Værdi. Det er det, nærværende Lovforslag tager Sigte paa. Nationalbanken er nu i Virkeligheden pligtig at indløse Sedlerne i Guld efter deres gamle Værdi. Ved Siden heraf indføres der baade i § 1, § 2 og § 3 adskillige lempende Bestemmelser, som jeg betragter som midlertidige. De skal virke beskræmende for Lovforslagets Hensigt, men naar den foreskrevne Frist, de tre Aar, er udløbet, indtræder Nationalbankens Pligt til alene at have Ansvar for Pengesedlers Kurs fuldt og helt.

Ligesom den højtærede Minister ønsker jeg, at Lovforslaget underkastes en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget, og jeg skal paa egne og mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister vor Medvirken dertil.

Bramsnaes: Forskellen mellem Indløseligheden i Guldbarrer og i Guldmønt forekommer mig at være saa ringe, at der ikke er nogen Grund til at gøre Indvendinger imod, hvad man her foreslaar: Indløselighed paa Basis af Guldbarrer eller Guld i Vægt. Der er sikkert ingen Trang i den danske Befolkning til at faa Guld ud i Omsætningen, vi klarer os udmærket godt med Sedlerne. Det vil for et Land som Danmark kun være dyrt at have Guldomløb i den daglige Omsætning, og der er derfor ingen Grund til at søge at fremme en saadan Guldspredning. Ogsaa naar man tager Hensyn til de internationale Forhold, vil der være al Grund til i Øjeblikket i hvert Fald at nøjes med en Guldbarrefoed, som jo med Hensyn til de internationale Forpligtelser er fuldkommen lige saa effektiv som en Indløsning ved Guldmønt, og da ingen ved, hvorledes Pengevæsenet i Fremtiden udvikler sig, om det bliver almindeligt at have Guldmønter i Cirkulation, eller det ikke bliver almindeligt, vil det sikkert være klogt, som ogsaa Nationalbanken har ønsket, og som Ministeriet har foreslaaet, at vi indfører Gulddindløsning paa Grundlag af en Guldbarrefoed. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man derigennem bliver bedre i Stand til i Fremtiden at regulere Pengemængden i de forskellige Samfund, og Reguleringen af Pen-